2026-13-RE

Causa 2026-13-RE

(Calvó Casal i d'altres c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 86-2026. Recurs d'empara

Aute del 27 d'abril del 2026

BOPA núm. 45, del 6 de maig del 2026

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 23 de febrer del 2026, per la representació processal dels Srs. Amadeu Calvó Casal i Jaume Calvó Boronat, de la Sra. Núria Boronat Gomà, i, de la societat Assegurances Generals, SA, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 27 d'agost del 2025, dictat per la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia, i, contra l'aute del 2 de febrer del 2026, dictat pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració dels drets a un procés degut, a l'accés a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a la defensa, a la igualtat d'armes i al recurs, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions impugnades i que s'adoptin les mesures per restaurar plenament els drets fonamentals dels recurrents lesionats, d'acord amb allò que preveu l'article 92.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional;

Vista la Constitució, especialment, els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment, el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist que el magistrat, Sr. Pere Pastor Vilanova, ha plantejat la seva inhibició en aquesta causa, la qual ha estat acceptada pel Ple del Tribunal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 12 de novembre del 2021, els Srs. Amadeu Calvó Casal, Jaume Calvó Boronat, i Núria Boronat Gomà, i, la societat Assegurances Generals, SA van interposar una querella criminal per uns presumptes delictes de prevaricació, de falsedat documental per funcionari públic, de nomenament il·legal, d'estafa processal, d'infidelitat en la custòdia de documents, de fals testimoni, d'obstrucció de la justícia, d'administració deslleial, i de falsedat en els comptes socials de l'empresa contra l'administrador especial d'Assegurances Generals, SA, contra el perit judicial, i contra l'Autoritat Financera Andorrana (AFA) en tant que responsable civil, exposant la relació circumstanciada dels fets i sol·licitant la pràctica de diligències d'investigació.

1.2. El 27 d'agost del 2025, la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia va dictar un aute mitjançant el qual decidia decretar l'arxivament de les diligències prèvies incoades.

1.3. La representació processal dels recurrents va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 2 de febrer del 2026, el Tribunal de Corts va dictar un aute que acordava desestimar íntegrament aquest recurs i confirmar la decisió de la Batllia en la seva totalitat.

1.4. El 23 de febrer del 2026, la representació processal dels Srs. Amadeu Calvó Casal i Jaume Calvó Boronat, de la Sra. Núria Boronat Gomà, i, de la societat Assegurances Generals, SA va interposar un recurs d'empara contra els autes que s'acaben de ressenyar, dictats per la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia i pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració dels drets a un procés degut, a l'accés a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a la defensa, a la igualtat d'armes i al recurs, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació dels recurrents

- Els recurrents al·leguen la vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a l'accés a la justícia, a obtenir una resolució fonamentada en Dret i que no causi indefensió material, a la igualtat d'armes i a un recurs efectiu.

- En primer terme, consideren que s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció esmentat, atès que l'arxivament de les diligències penals és prematur, perquè no hi hagut una investigació efectiva. Assenyalen que la Batllia i el Tribunal de Corts fonamenten l'arxivament en resolucions judicials prèvies, en informes ja aportats i en declaracions de part sense practicar cap diligència tècnica independent. Afegeixen que no s'ha complert amb el deure reforçat d'investigació, ja que, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans, s'ha de garantir una investigació efectiva quan hi ha indicis de delicte en contextos complexos. I, consideren que el Tribunal de Corts confon subsidiarietat penal i preclusió jurisdiccional.

- Entenen que el tancament del procediment penal sense una investigació mínima, sense contrast tècnic, sense diligències objectives i sense donar resposta a arguments essencials comporta una denegació material de justícia.

- Consideren que la manca d'accés real a la jurisdicció deriva de la desqualificació global de la prova objectiva que van aportar. No es tracta com sustenten els tribunals d'una divergència de criteris tècnics, sinó que existeixen indicis objectius que acrediten que es va voler construir una aparença d'insolvència de la societat.

- Conclouen que l'efecte sistèmic és la immunització penal de conductes documentals i comptables.

- En segon terme, manifesten que existeix una confusió entre el control de legalitat civil, administratiu i penal autònom. Aquesta confusió buida de contingut la funció penal i vulnera el dret a la jurisdicció. La invocació del principi d'última *ratio* efectuada pel Tribunal de Corts és errònia, alhora que tracta les resolucions civils com si produïssin efectes de cosa jutjada. Això significa, segons el seu parer, l'anul·lació del dret a la investigació penal.

- En tercer terme, sostenen que no s'ha donat resposta als arguments essencials i que la motivació és aparent.

- Exposen que el Tribunal de Corts es limita a indicar que existeixen resolucions civils, que no hi ha arbitrarietat i que refusa practicar més diligències, però no explica per què no són necessàries les diligències sol·licitades, per què les resolucions civils neutralitzen la investigació penal, per què es descarten indicis rellevants o per què no opera el deure reforçat d'investigació.

- En quart terme, addueixen que concorre una denegació material de justícia amb un buidatge estructural del dret a la jurisdicció. Asseveren que l'activitat instructora és insuficient i que el Tribunal Constitucional ha considerat que l'arxivament anticipat, sense una mínima activitat instructora constitueix una denegació de justícia (veg. les sentències de l'11 de novembre del 2019 i del 14 de juliol del 2014). I, en el mateix sentit es va pronunciar el Tribunal Europeu dels Drets Humans que exigeix donar una resposta als arguments essencials i que impedeix la renúncia de denúncies greus sense investigació real.

- Afirmen també que el principi *pro actione* obliga als òrgans jurisdiccionals a adoptar en les fases d'admissió i d'accés al procés l'opció més favorable a la plena efectivitat del dret a la defensa, sense que el control d'admissió pugui convertir-se en desproporcionat. En aquest cas, s'ha efectuat una inversió del principi *pro actione*.

- Al·leguen que es vulnera el dret a la defensa pel fet de no permetre accedir, proposar i practicar proves, alhora que no s'ha garantit la igualtat d'armes. Conclouen que els autes de la batlle instructora i del Tribunal de Corts no contenen una motivació lògica i raonable. Així mateix, entenen que el recurs ha de ser efectiu i no merament formal. I, exposen que el Tribunal de Corts no respon a allò que es va al·legar, ni justifica la negativa a practicar la prova tècnica, només es limita a indicar que les qüestions ja han estat examinades.

- En cinquè terme, posen en relleu que les resolucions impugnades ometen qualsevol anàlisi dels greus indicis aportats respecte de l'estafa processal, de la manipulació documental i de l'afectació del dret a la propietat. Aquesta negativa d'investigar infringeix l'article 10 de la Constitució.

- I, en darrer terme, el Tribunal de Corts els hi imputa indegudament mala fe processal. Aquesta afirmació comporta una desqualificació implícita del dret a l'accés a la jurisdicció i és incompatible amb l'article 10 esmentat.

- Per acabar, demanen al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions impugnades i que s'adoptin les mesures per restaurar plenament els seus drets fonamentals lesionats, d'acord amb allò que preveu l'article 92.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

2.2. Argumentació del Tribunal de Corts

- Pel que fa a la vulneració del dret a la jurisdicció, el Tribunal de Corts exposa la doctrina del Tribunal Constitucional, segons la qual no cal donar una resposta detallada i expressa a tots els arguments presentats per les parts, sinó només a aquells que siguin decisius per al resultat del procediment.

- En aquest sentit, conclou que la batlle instructora va examinar de forma precisa la globalitat dels arguments i va raonar per què no apreciava indicis de delicte, sense que els seus arguments resultessin no raonables, absurds o arbitraris. I el Tribunal de Corts analitza la motivació de la batlle instructora en els considerants II, III i IV i afirma que la seva motivació no és insuficient, ni es limita a extrapolar el contingut de resolucions no penals.

- Respecte al greuge que la jurisdicció civil o administrativa tanca la investigació penal, el Tribunal de Corts entén que els principis de subsidiarietat i de mínima intervenció del dret penal reserven a la jurisdicció penal les conductes més greus.

- Quant a la insuficient motivació de l'aute d'arxivament, en els considerants II a IV, la batlle instructora efectua un examen detallat i exhaustiu de cadascun dels tipus delictius de la querella i

explica per què, de la instrucció realitzada, no es desprenen indicis suficients de la comissió dels delictes en qüestió. I en el considerant III, el Tribunal de Corts analitza els indicis de criminalitat en relació amb els delictes continguts en la querella per concloure que no concorren.

- En relació amb la insuficiència i amb la inefectivitat de la investigació, el Tribunal de Corts constata que, de les actuacions es desprèn que s'han pres declaracions als querellants i als querellats i que s'han valorat els informes existents, de manera que no es pot afirmar que no s'hagin efectuat les mínimes vies d'investigació.

- Pel que fa a l'al·legació de la manca d'imparcialitat objectiva, considera que es tracta de meres manifestacions que no estan justificades.

- I, quant al greuge de l'aplicació indeguda del principi de mínima intervenció, es remet al considerant II, en el qual argumenta que el dret penal es reserva per aquelles conductes més greus que no es poden protegir per les altres branques del dret, però precisa que això no significa que sigui subsidiari d'altres jurisdiccions.

- Per aquests motius, desestima el recurs d'apel·lació i confirma la decisió de la Batllia.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància, ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i que es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic, ni absurd i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. L'admissió d'un recurs d'empara exigeix complir amb uns pressupòsits d'acreditació de la legitimació (articles 36 i 87 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional), amb uns pressupòsits formals (articles 36 i 88 de la mateixa Llei) i amb uns altres pressupòsits objectius, alhora que el recurs ha d'estar dotat del necessari contingut constitucional.

Correspon ara examinar si en aquest recurs d'empara, com exigeix l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, les infraccions denunciades posseeixen el necessari i suficient contingut constitucional, atès que si manquen manifestament d'aquest, el recurs no pot ser admès a tràmit.

3.3. Com s'ha referit anteriorment, la part recurrent entén que s'ha denegat el seu accés a la jurisdicció, perquè s'ha produït un arxivament prematur, sense investigació material, amb una confusió entre la subsidiarietat penal i la preclusió jurisdiccional. La denegació de la prova i l'arxivament anticipat lesionen, segons el seu criteri, el seu dret a la jurisdicció.

Aquest Tribunal ha afirmat, en reiterades ocasions, que el dret a la jurisdicció es projecta en diverses fases o etapes: una primera fase és la de permetre al justiciable l'accés als tribunals per tal que aquests puguin analitzar les seves pretensions; una segona fase és la tramitació del procés conforme a la normativa processal i sense dilacions indegudes, amb ple respecte als principis processals d'índole constitucional; i, una tercera fase, culmina amb la decisió que ha d'estar fonamentada amb rigor i qualitat.

El cànon de constitucionalitat respecte del dret a l'accés a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, s'ha construït en termes generals, sobre una interpretació favorable del principi *pro actione*, que ha d'evitar els rigorismes i els formalismes que poden impedir l'accés a la justícia. Així, aquest Tribunal ha declarat que aquelles interpretacions il·lògiques, contràries a la raó, absurdes o inversemblants que obsten l'accés a la jurisdicció infringeixen el dret fonamental.

La nostra doctrina, en línia de la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans, es pot constatar amb la lectura, entre d'altres, de la recent sentència d'aquest Tribunal del 20 de gener del 2025 -causa 2024-59-RE-, en què es va declarar en un àmbit aliè al procés penal:

"*3.4. Existeix nombrosa jurisprudència d'aquest Tribunal entorn a una interpretació benèvola del principi pro actione. Així les coses, hem tingut l'ocasió d'afirmar que: "La defensa dels drets fonamentals de la persona avala una interpretació finalista pro actione, davant un rigor formalista excessiu" (causa 2012-7-RE del 13 de juliol del 2012, FJ 2), escau "refusar aquelles interpretacions que obsten l'accés a la jurisdicció fonamentades en una interpretació il·lògica, irraonable, absurda o excessivament restrictiva" (causa 2019-35-RE del 9 de setembre del 2019, FJ 3.5), "esdevé necessari que les exigències processals o pressupòsits del recurs no s'interpretin de manera rigorista o formal (principi pro actione)" (causa 2019-58-RE del 17 d'octubre del 2019, FJ 3.4), i, "és obligada (...) una interpretació de les normes (...) que resulti com més favorable possible per a l'efectivitat del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució" (causa 2019-88-RE del 19 maig del 2020, FJ 3.10)*".

Per tant, en aquest àmbit, el dret constitucional a la jurisdicció pot ser vulnerat no només per aquelles resolucions judicials que impedeixen una solució del litigi per raó d'arbitrarietat, però també per aquelles decisions judicials que, mitjançant un rigor o formalisme excessiu, fan mostra d'una clara desproporció entre les finalitats legítimes perseguides i els interessos sacrificats. La jurisprudència europea va en el mateix sentit, doncs entén que el dret a la jurisdicció ha de ser concret i efectiu (Zubac c/ Croàcia [GC], 2018, §§ 76-79), que un formalisme excessiu pot privar els justiciables del dret a la jurisdicció (Zubac c/ Croàcia [GC], 2018, § 97) i que les "barreres" processals són només acceptables si tenen per objecte la seguretat jurídica o la bona administració de la Justícia (Zubac c/ Croàcia [GC], 2018, § 98). I, s'escau fer nostra aquesta darrera doctrina evidenciant així un diàleg fructífer entre jurisdiccions nacionals i internacionals".

3.4. Cal analitzar si l'aute del Tribunal de Corts i l'aute de la Batllia, confirmat per l'anterior, que donen lloc a l'arxivament de les diligències penals, comporten una aplicació rigorista i formal del dret processal i penal que impedeixen l'accés a la jurisdicció.

L'aute del Tribunal de Corts del 2 de febrer del 2026 constata en el seu considerant primer, després de citar la jurisprudència d'aquest Tribunal Constitucional, que no cal donar resposta a totes i a cadascuna de les al·legacions de les parts i que la batlle instructora sí contesta a les pretensions exercitades amb l'arxivament de les actuacions, sense que els arguments que empra puguin ser considerats absurds, no raonables o arbitraris.

En aquest sentit, el Tribunal de Corts exposa que la Batllia raona de forma detallada el per què no troba indicis de delicte en les conductes relatades en la querella. Així, la lectura dels considerants II a IV de l'aute de la Batllia -pàg. 7 a 11- analitzen les diferents conductes a les quals la part querellant atribueix indicis delictius per concloure que aquests no s'hi troben presents.

I les argumentacions de la Batllia i les del Tribunal de Corts resulten en tot punt raonables i lògiques, sense que se'ls hi pugui atribuir una vulneració de l'accés a la justícia per manca d'activitat instructora, ni per confusió entre la subsidiarietat penal i la preclusió civil.

En efecte, en el seu considerant II, l'aute de la Batllia no trasllada automàticament les conclusions que la jurisdicció civil ha obtingut amb el coneixement previ de l'afer, sinó que indica que la valoració en altres jurisdiccions no és un obstacle per a una nova valoració, però que és necessari prendre en consideració les anàlisis anteriors, atesa l'estreta vinculació existent.

Alhora, la Batllia i el Tribunal de Corts apliquen degudament el principi de subsidiarietat i de mínima intervenció del dret penal, sense que concorrin indicis de delicte en funció de l'argumentació exposada i, per tant, no es puguin reproduir en la jurisdicció penal pretensions que ja han estat

examinades i resoltes en les jurisdiccions civil i administrativa.

Des d'aquest àmbit, l'activitat instructora prèvia al pronunciament de l'aute de la Batllia ha consistit en la declaració de querellants i de querellats i en la valoració dels informes que es troben a les actuacions, a més de justificar en el seu aute d'arxivament les raons per les quals altres proves sol·licitades per la part querellant es consideren innecessàries.

Aquesta actuació instructora unida als raonaments continguts en els autes de la Batllia i del Tribunal de Corts sobre la no existència d'indicis de criminalitat en relació amb els delictes descrits en la querella criminal, comporten que l'arxivament no es pugui titllar d'anticipat o de prematur, sinó de raonat i de lògic en atenció a allò que s'ha exposat i a la natura específica i complexa de les conductes i de les circumstàncies enumerades.

3.5. La part recurrent sustenta també que no s'ha donat resposta als arguments essencials i que la motivació continguda és merament aparent.

El cànon de constitucionalitat respecte de l'exigència de motivació i del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret ha estat explicitat reiterades vegades per aquest Tribunal.

Així, ens hem pronunciat en múltiples ocasions sobre el deure de motivació (veg. per ex. la sentència del 2 d'abril del 2012, recaiguda en la causa 2011-37-RE, la sentència del 12 d'octubre del 2018, recaiguda en la causa 2018-21-RE, la sentència del 9 de setembre del 2019, recaiguda en la causa 2019-34-RE, la sentència del 14 de juliol del 2025, recaiguda en la causa 2025-26-RE, la sentència del 16 d'octubre del 2025, recaiguda en la causa 2025-49-RE, la sentència del 17 de novembre del mateix any, recaiguda en la causa 2025-70-RE, i, més recentment, l'aute del 19 de gener del 2026, recaigut en la causa 2025-108-RE).

La doctrina del Tribunal Constitucional ha estat constant en destacar que el deure de motivar les resolucions judicials, no només present a l'article 10, sinó també a l'article 86.2 de la Constitució ("*2. En tot cas, les sentències seran motivades, fonamentades en l'ordenament jurídic i notificades fefaentment*"), deriva de la necessitat que els jutges expliquin el raonament emprat per tal que els justiciables puguin entendre els motius pels quals les seves pretensions han estat totalment o parcialment rebutjades.

La motivació és una conseqüència de la bona administració de Justícia (veg. la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans recaiguda en la causa García Ruiz c/ Espanya, *GC* núm.

30544/96, del 21 de gener de 1999, §26), alhora que requereix que es recolzi en criteris objectius derivats del dret. A més, i no es pot oblidar, la motivació de les resolucions judicials i, per tant, l'explicitació de l'aparell argumentari per acollir o refusar les pretensions de les parts és aquell que possibilita que els tribunals superiors, els quals han de resoldre els recursos contra les resolucions judicials, puguin conèixer les raons en què s'ha fonamentat l'òrgan judicial *a quo* en la seva resolució.

Per últim, però no menys important, el Tribunal Europeu dels Drets Humans ha assenyalat que la motivació ha de contenir una exigència de rigor i de qualitat. I, en aquest sentit, s'han equiparat a les denegacions de justícia aquelles fonamentacions estàndards, esquelètiques o vagues.

3.6. Tampoc existeix cap vulneració del cànon de constitucionalitat en matèria de motivació. En primer terme, perquè és constant la jurisprudència d'aquest Tribunal Constitucional que el deure de motivació i la congruència es compleixen sense necessitat de respondre a tots els arguments i a totes les al·legacions de les parts, sinó que és suficient amb raonar per què les pretensions exercitades han estat totalment o parcialment desestimades.

En aquest cas, la pretensió exercitada no és altra que, mitjançant la interposició d'una querella criminal, el procés penal superi la fase instructora i arribi a la fase intermitja. Doncs bé, aquesta pretensió ha estat refusada per la Batllia i confirmada pel Tribunal de Corts i com hem vist l'argumentació emprada resulta conforme a la raó, a la lògica i no és arbitrària, atès que segons la jurisdicció ordinària no existeixen indicis dels delictes que s'enumeren en la querella criminal.

D'altra banda, la part recurrent manifesta que ha introduït quatre arguments essencials, que no han estat analitzats en l'aute impugnat: insuficiència material de la investigació, deure reforçat d'investigació per gravetat i opacitat; necessitat de diligències tècniques imprescindibles; confusió entre control civil i penal i vulneració del principi d'igualtat d'armes.

L'adduïda confusió entre el control civil i el penal ha estat tractada per l'aute del Tribunal de Corts en els seus considerants segon i sisè; els indicis eventuals de criminalitat dels delictes continguts en la querella en el considerant tercer, per concloure que aquests no concorren; en el considerant quart s'aborda la insuficiència i la inefectivitat de la instrucció, així com la pertinència, la utilitat i la necessitat de les diligències denegades i la igualtat d'armes, que la part recurrent connecta amb la possibilitat de proposar i de practicar proves, les quals van ser examinades tant per la Batllia que les va considerar innecessàries, com pel Tribunal de Corts que ho va confirmar.

En definitiva, des de l'òptica de l'estàndard de motivació, tampoc es pot considerar que aquest recurs tingui el necessari contingut constitucional.

3.7. La carència manifesta de contingut constitucional dels anteriors greuges o motius del recurs d'empara justifica que no s'hagin d'analitzar aquelles al·legacions del recurs que són corol·laris dels greuges indicats, si és que aquests haguessin estat estimats, com pot ser el buidatge del dret a la jurisdicció, la denegació material de justícia o la creació d'un espai d'immunitat penal. Ni molt menys la vulneració del dret a la jurisdicció -que no tutela judicial efectiva com l'anomena la part recurrent segons la denominació de l'article 24 de la Constitució espanyola- o del principi *pro actione* o a un recurs efectiu.

3.8. Finalment, la part recurrent indica que és especialment greu que el Tribunal de Corts li imputi mala fe processal. I entén que aquesta imputació desqualifica el dret d'accés a la jurisdicció i és incompatible amb l'article 10 de la Constitució.

Aquest motiu no presenta interès constitucional. Correspon a la jurisdicció ordinària valorar, d'acord amb les actuacions processals i amb la normativa aplicable, la condemna en costes que consideri escaient. I d'aquesta imposició no se'n deriva cap infracció del dret a la jurisdicció, sempre i quan aquesta estigui motivada i justificada amb els paràmetres legals, com així ho efectua el Tribunal de Corts en el seu considerant setè.

3.9. Els motius que s'acaben d'exposar justifiquen, atesa la carència manifesta de contingut constitucional -article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional- la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2026-13-RE interposat per la representació processal dels Srs. Amadeu Calvó Casal i Jaume Calvó Boronat, de la Sra. Núria Boronat Gomà, i, de la societat Assegurances Generals, SA contra l'aute del 27 d'agost del 2025, dictat per la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia, i, contra l'aute del 2 de febrer del 2026, dictat pel Tribunal de Corts.

2. Notificar aquest aute a la representació processal dels recurrents, a la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia, al Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 27 d'abril del 2026.

Joan Manel Abril Campoy

President

Jean-Yves Caullet

Magistrat

Víctor Torre de Silva López de Letona

Magistrat